

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Pampretio Diacono. 226.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Παμπρεπίω Διακόνω. σις.

Pampretio Diaconō. 226.

Σύμβολόν ἐστίν, ὃ θαυμάσιε, μέγιστον τῶν πεπαισθαι τὸν ἀκούσαντα, ὃ τῆς λεχθέντων ἔπαυσις. ἢ γὰρ ἐστὶν ἄπισ οἶται καλῶς ἔχειν, τέτοις φάσκαι μὴ πεπαισθαι. ὡσπερ γὰρ ὅσα κακίζουσι, ἐπιφύγουσι ἀπὸ δαζουσι, εἰ σωφρονέμεν. ἔπος ἂν θαυμάζουσι, πάντας αἰρέμεθα. τὴν χάριν δὲ ταῦτα λέγω, ἵσως ὅσα ἀγνοεῖς, ὁφείλων ἐπιγίνεσθαι συμβεβηκὸς εἰς πέρας ἀγαγεῖν.

Maximo argumento est, vir admirande fidem auditori factam esse, cum ea, quae dicta sunt, laudat. Neque enim fieri potest, ut quae aliquis probè atque commodè dicta esse arbitrat, hæc sibi persuasa esse neget. Ut enim, quæ vituperamus, eaque quoque, si sana mente sumus, fugimus: eodem modo, quæ laudamus ac suspicimus, eaque quoque omnino amplexamur. Quorsum autem hæc dicam, forrasse non es nescius: qui consilium, quod laudasti, exequi atque ad exitum perducere debes.

Στατηρίω μονάζοντι. σις.

Strategio monacho. 227.

Μὴ ἀγνοεῖ, ὦ φίλος, ὅτι ἡσπότεσις ἐστὶ ἡ μακαρίας ζωῆς. ἢ τῶν παθῶν ἐκφρασις. ἢς ἔδεν ἐκταχέστερον, ἔδ' ἐκλεέστερον γένοιτ' αὖ.

Ne sis nescius, o amice, beatæ vitæ materiam, turbulentorum animi motuū oppressionem esse: qua nec optabilius, nec præclarius quicquam esse queat.

Τῷ αὐτῷ. σις.

Eidem. 228.

Εἰ καὶ ἐπέθετό σοι ὁ κοινὸς ἀπαιτῶν ἐχθρὸς, ὡς ἀπὸ σοῦ παρρησιόμοτος, καὶ ἐξ ἐπιδομοῦ ἀπασῶν σε πῶς πολιτείας λιφόμοτος, ἀλλ' αὐτὸς, ὡς ἐπιθόμοτος, ἀκοιμήτω ἀπὸ τῆς θείας παρρησιόμοτος συμμαχίας, πολλοὺς μὲν αὐτῷ πόνους εἰς πῶς πολιορίας ἀπὸ ἐξήσας, ἀπαρατὰ δὲ αὐτῶν τὰ μηχανήματα, καὶ τὰς ἐλεπίλους ἀπὸ δειξας, καὶ τὸ πρόπαον κατ' αὐτῶν λαμπερότερον ἐξήσας. συχαίροντες οὐ σοὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ, καὶ τὰ ἐπιπινικὰ ἔδοντες ἀπαραμῆδου γρηγορεῖν, καὶ παρρησιόμοτος σαυτῶ. ὁ γὰρ πολέμοτος ἔπε ἀπὸ ἐξήσας οἶδεν, ἔπε ἐρυβείαν ἐπιπινικατα, ἔπε ἐπιπινικατα εἰς θαιάτις, ἀλλ' ἀπὸ ὅπλων καὶ μηχανημάτων ἀρκούμοτος τῇ οἰκείᾳ φύσει, ὡσαντί καμῶ ἐπιπινικατα, οὐ τὸ ἠπὸ τῶν ἐπιπινικατα, ἀλλὰ τὸ νικῆσαι οἰνειροπολῶν. πάσῃ οὐ φυλακῇ τῆρει πῶς σαυτῶ καρδίας, ἢ γὰρ μοισειδής, ῥαδίως γὰρ ἀπὸ ἐάλα, ποικίλη δὲ πῶς ἐστὶ καὶ πολυτροπος, ἢ παρῶς αὐτῶν μάχη. ὅταν

Quamquam te communis ille omnium hostis aggressus est, velut ad primum clamorem devicturus, atque omnem tuam vitæ rationem primo imperu arrepturus: tu tamen, ut accepi, pervigili studio diuina opem obtendes, multos quidem ipsi ad obfidionem labores conciliauisti, irritas autem ipsius machinas atque tormenta reddidisti, ac luculentum aduersus eum triumphu crexisti. De victoria itaque tibi gratulantes, ac triumphum canentes, te monemus, ut excubes, tibi que animum & mentem adhibeas. Hostis enim nec pudore commoueri, nec rubore affici nouit, nec ad extremum vsque vitæ spiritum desperatione frangitur: verum armorum ac tormentorum loco natura sua contentus, omni tempore insidias struit, non se victu fuisse cogitans, sed superiore abscessisse somnias. Quocirca omni custodia serua cor tuum. Neque enim simplex (nam facile deprehendi posset) verum varia & multiplex aduersus eum pugna est. Nam cum per pudicitiam ac temperantiam victus est, per

Στ